

ביתא הזכוכית: הרגע האחרון עד הסוף המר

משפט אייכמן

צל המוות

צל המוות ריחף באולם בית העם. מרת כפול — המחת הקולקטיבי של יהודי אי רופה, והמחת האישי של אדולף אייכמן.

המוות חי עם אייכמן מן הרגע הראשון בו דרכה רגלו על אדמת ישראל. הוא ידע זאת, וניראה כאילו השלים עם כך. בימים הראשונים סיפר בנחת כי צועניה ניבאה לו שימות השנה. פעם הציע לתלות את עצמו, ובכל זאת: המחת היה עדיין רחוק רחוק. משפטים ארוכים הפרידו בינו לבין הרגע הנורא.

ולפתע — הנה המחת קרוב מאד. הנשיא יצחק אולשן אמר, בקולו היבש, את 25 המילים הגורליות, הסופיות: "לפיכך הוחלט לדחות את ערעורו של המערער, הן לגבי ההרשעה והן לגבי ה' עונש, ולאשר את פסקהדין וגזר הדין ש' ניתנו עלייך בית המשפט המחוזי."

אך נאמרה המילה האחרונה, וחמש ה' דמויות השחורות כמו מכורסותיהן, פנו שפאלה ויצאו מן החדר. אדולף אייכמן נשאר עומד בתאו, זקוף, ללא תנועה, שעה ארוכה. אז פנה אחורה, ונעלם בדלת. בפעם האחרונה.

האיש שלא, נשכר. מבטים רבים היו נעוצים בו, באותו רגע, ובמשך כל 205 הדקות הקודמות, עת נקרא פסקהדין. אולם העין לא ראתה דבר. האיש ישב בלי תנועה, ללא רגש כלשהו בפניו, כשעיניו

מופנות לעבר נשיא בית המשפט, והוא מקשיב לדברי פסקהדין ככל שאר היוש' בים באולם.

המצלמה החדה ראתה קצת יותר — תנו' עות הפה, תנועות היד, הבעת העיניים. אולם גם אלה היו רגילות. אייכמן של היום האחרון היה כאייכמן של היום הראשון. לא של אדם שנינו במראהו.

אוכזבו כל אלה שקיוו, בסתר ליבם, כי אייכמן "ישיכר". שבאיו נקודה תיעלם המסיכה של פקידהמחת, ותתגלה דמותו של אדם — אדם כלשהו — פוחז, מתחרט, היסטרי, חסרישע, או לפחות שחצן ר' מתפרק. תחילה קיוו לרגע חקירת השתי וערב. לאחר מכן, לרגע חקירתו בידי ה' שופטים. ילבסוף: לרגע השמעת האישור הסופי של גזר הדין.

אולם אייכמן נשאר אייכמן, וקרוב להדאי שיישאר אייכמן עד הסוף המ'. אחרים נשברו. גדולי הרייך השלישי התמוטטו ב' רובם בעת משפט נירנברג, לקו בהתקפות היסטוריות, גינו את עצמם או את מנהיגם, או חיפשו להם מיפלט אחרון בדתיות פאתולוגית. לא כן אייכמן.

מיפלט נייר ודם. האדם שמתחת לפקידהמוות לא נתגלה. אם יש בכך גבורה כלשהי? שליטה עצמית מיוחלת במינה? או שמא אין בכלל אדם מתחת לפקיד? ואולי מת האדם בשעה שהפקיד הפך למיפלט של נייר ודם?

אם נותרה לאייכמן אשלייה כלשהי, עד הרגע האחרון, בדבר הגורל הצפוי לו, הרי נמוגה כלי ספק לקראת הסוף, כאשר הש' מיע השופט משה זילברג את פסקהדין: שערורו הד' בולט בלב השומעים:

"בהחליטנו לאשר את פסקהדין וגזר דינו של המערער, ידענו יפה יפה, מה דל ומה חיוור יהיה גזרמייתה זה, לעומת מיליוני המיתותהמשונות שגזר הוא על קרבנותיו. כשם שאין שם בשפת בניאדם, כדי לכנות בו מעשים כמעשי המערער, נ' גם אין עונש בחוקי בניאדם, שיהא הולם בחומרתו את אשמת המערער.

"אך ידענו כי כל מידה שתימדד ל' מערער לא תשווה, וכל שילם ועונש ש' יוטל עליו לא יספיק — ידענו זו, אסור לה שתניע אותנו דווקא להקל בעונשו של זה. הן לא יתכן להעלות לגרדום, מכוח החוק לעשיית דין בנאצים ובעוריהם, את מי שהרג מאה, ולשלח לחופשי או לשים במשמר נודד לשמור מכל משמר, את מי שהרג מיליונים!

בקבעו, בשנת 1950, את העונש המכסיי מאזי האמור בחוק הניל, לא יכול היה המחוקק הישראלי לתאר לעצמו פוטע יותר גדול מאדולף אייכמן. דאס אין רצוננו לע שות פלסטר את רצונו של המחוקק, עלינו להטיל על אייכמן את העונש המכסימאלי שנקבע בסעיף ז' של החוק, הוא: עונש מיתה.

גם העובדה כי המערער — עלייך תח' בולות מנוסה, מחבואים, תעודות מזויפות

דו"ח סודי של שרות הבטחון הגרמני מגלה

אייכמן

גברים גרמניים! נשים גרמניות! אחים!

בישראל עומד גרמני בפני בית המשפט יהודי. אספסוף יהודי מחוצף מוען למרוח בכוח את רוחהגבורה ואת ההקרבההעצמית של העם הגרמני.

אדמת אירופה רוותה דם גברים גרמניים. אבותיכם וכניכם הם, אשר את מורשתם מולכלת היהדות כיום.

גרמניה גידלה את הרייך היהודוני בעזרת השילומים. עתה מנסים היהודים להרוס את כבוד האומה הגרמנית בעיני העולם. אין הם נרתעים מכל צביעות ומכל קנוניה. על כך מעידות ההתקפות על אנשים כמו אדולף אייכמן, שמילאו עד הסוף את חובתם למען גרמניה. אחים גרמניים! הגיעה השעה לשים קץ לתעלולים יהודיים אלה. הגיעה השעה שנוכר לאספסוף היהודי היכן מקומו בהיסטוריה. גרמניה היתה גדולה, והיא שוב תהיה גדולה. אל יאמין האספסוף היהודי כי יוכל לגרור גברים גרמניים נוספים אל עמודההקלון, מבלי שיבוא על עונשו.

על כן, למדו את היהודים לקה לפי השיטה הגרמנית. עורי, גרמניה! התפגרי, יהודה!

הניאורנאצים הפעילים במשך השנה ב'20 אלף. אולם בין הנתורים אירע תהליך של רדיקליזציה. הקבוצות נעשו קיצוניות יותר. מספר החברים הפעילים אינו משקף את גודל השפעתם של חוגים אלה. אף שהניאורנאצים לא הצליחו להקים עתון יומי, הם מוציאים 46 כתביעת. בעלי תפוצה ממשית של 160,300 טפסים. מספרם בישראל, שאינה מבוטלת כלל, היא עלתה במשך השנה. כל החוגים הניאורנאציים דוגלים בכמה רעיונות יסודיים. בין השאר:

● שינאת הרפובליקה הפדראלית, ש' נכפתה על גרמניה עליוי אויביה, וש' ראשיה הם "בוגדים ברייך". הרפובליקה היא "תופעה זמנית".

● תורת הגזע. כולם מדברים על "הת' הדשות גזעיות", שיפוח הריבוי הטבעי המובחר עליוי פריה ורביה של בעלי הדם נושאהתרבות ונושאהמדינה, וכו'. כולם אנטישמיים.

● ניאורנאליזם בין מורח ומערב, מלחמה בקומוניזם ובאמריקניזם, חיפוש "דרך שלי' שית' המבוססת על "סוציאליזם גרמני" ו' "רעיון הרייך". כמו היטלר עצמו, אין ה' חוגים החדשים מגדירים לעולם את מהותו של "סוציאליזם" לאומי זה.

● רימום התקופה הנאצית, עליוי "הת' זרה האמת ההיסטורית".

"משפט אייכמן — סחיטה"

ניאורנאציים בגרמניה עצמה, הפוח' ל' דים מפני החוק נגד האנטישמיות, נזהרו מאוד מלנקוט עמדה ברורה לטובת אייכמן בימי המשפט. הם הסתפקו בסיסום דו"חים שונים על פשעי המלחמה של ה' עמים האחרים שבאו להצדיק בעקיפין את פשעי הנאצים.

אולם הפאשיזם הבינלאומי ניצל את מש'

כרוז זה היה אחד מיני רבים שנפוצו בגרמניה, בשיא משפט אייכמן. מקורו לוטה ערפל.

לדעת שרות הבטחון המערבגרמני, הודפס הכרוז דווקא עליוי משרדהבטחון של גרמניה המזרחית, כדי להשחיר את פני גרמניה המערבית. סוכני שרותהבטחון ה' מזרחגרמני העבירוהו, לפי גירסה זו, ל' גרמניה המערבית, פיורוהו בתאיטלפון ו' במקומות ציבוריים אחרים בכמה ערים. תהיה האמת על כך כאשר תהיה — דבר אחד ברור: למשפט אייכמן היתה השפעה רבה על התפתחות הניאורנאציזם בגרמניה, הן לחיוב והן לשלילה.

החודש הופץ בצמרת של גרמניה המער' בית דו"ח סודי, שטיפל בין השאר בהשפעה זו. הדו"ח המשוכלל, שאחד מטפסיו הגיע לדי העולם הזה, נושא את הכותרת: "מש' רד הפנים — בון — סיכום הסיקור ופעו' לותהמנג נגד נטיות ימניותקיצוניות ו' אנטישמיות, 1961".

המחברים: "המשרד להגנת החוקה" — שרות הבטחון הממונה על ענייני פנים בגרמניה.

טיפוח הריבוי הטבעי

פאשיזם הגרמני מורכב כיום מ' מספר רב של קבוצות זעירות, המת' קוטטות זו עם זו ואינן מסוגלות להתאחד. הקבוצות קמות, מתפוררות וקמות מחדש. כזה בדיוק היה מצבן גם ערב עלייתו של אדולף היטלר.

ב'1961 מתו 29 ארגונים נאציים, ונולדו 28 ארגונים חדשים. בסוף השנה היו קיימים בגרמניה 86 ארגונים ניאורנאציים אנטי' שמיים, שמספר חבריהם הגיע ל'35,400. (מספר זה שווה, באופן יחסי, ל'1500 איש בישראל).

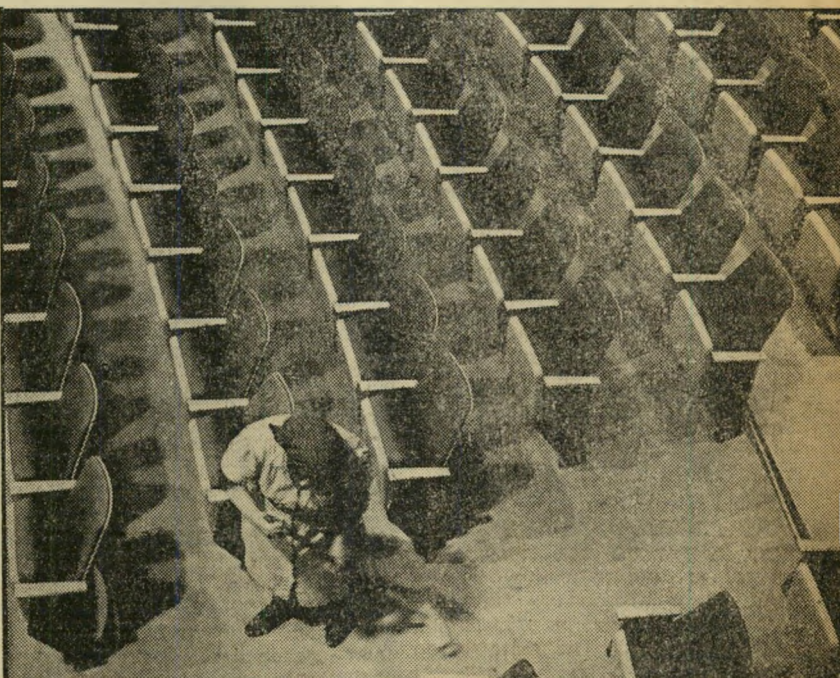
לדברי שרות הבטחון הגרמני ירד מספר

וכו' — הצליח להתחמק מן הגרדום שהיה מוכן לו, בחברת חבריו, בנירנברג, אינה יכולה לעמוד לו כאן, בתחו סוף סוף את הדין לפני בית המשפט ישראלי."

כמו שודריים. השעתיים הראשונות של פסקהדין לא עסקו במחת. המחת נש' אך אישם ברקע, במרומז. פסקהדין עסק בבציות משפטיות משעממותמרתקות. בשום מקום לא טטו השופטים העליונים

מדעת השופטים הנמוכים יותר. אך היה הבדל ניכר בהדגשה.

פסקהדין המחוזי כלל, כאחד מסעיפיו, נימה אידיאולוגית חזקה. בבואו למק את סמכות בית המשפט הישראלי לשפוט את הגרמני שנחטף בארגנטינה, על פשעים שביצע באירופה נגד אזרחי מדינות אירוד' פיות, לפני שבכלל נולדה מדינת ישראל, הדגיש — בין השאר — את הטענה כי ישראל היא מדינת היהודים, ועל כן נוג' עים לה במיוחד פשעים שבוצעו נגד יהוד' דים. טענה זו עוררה לא מעט ויכוח ב' עולם.

ניקוי אולם בית המשפט ב'בית העם" לקראת סוף הדרך